

ZAKÁZANÁ LÁSKA. ODVEKÁ VOJNA.
A TAJOMSTVO, KTORÉ VŠETKO ZMENÍ.

POSLEDNÝ
NAMSARA
KRISTEN CICCARELLI

COO
BOO

Posledný Namsara

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kristen Ciccarelli
Posledný Namsara – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POSLEDNÝ
NAMSARA

POSLEDNÝ NAMSARA

KRISTEN CICCARELLI

Z angličtiny preložila
Denisa Ghaniová

COO
BOO

*Venujem Joeovi:
priateľovi, láske, rytierovi mojich snov.*

Prvá kapitola

Asha vylákala draka príbehom.

Bol to prastarý príbeh, starší ako hory za jej chrbtom, a Asha ho musela vydolovať až z hĺbky pamäti, kde nečinne driemal.

Nerobila to rada. Rozprávať podobné príbehy bolo zakázané, nebezpečné, dokonca smrteľné. Toho draka však prenasledovala kamenistou nížinou už desať dní a jej loviacim otrokom medzitým došli zásoby jedla. Stála pred voľbou: vrátiť sa späť do mesta bez draka alebo porušiť otcov zákaz rozprávať dávne legendy.

Asha sa však doteraz nikdy nevrátila z lovu bez koristi a nemienila na tom nič meniť. Veď bola Iskari a musela naplniť svoj podiel.

A tak drakovi porozprávala príbeh.

Potajomky.

Jej lovci sa domnievali, že si len brúsi sekeru.

Drak vykĺzol z červenozlatého prachu nečujne a zradne, ako sa na takú zákernú príšeru patrilo. Ligotajúci sa piesok mu stiekol po tele ako voda a odhalil nevýrazné sivé šupiny, vďaka ktorým splýval s okolitým kamenistým terénom.

Trojnásobne väčší ako kôň sa vztýčil nad Ashou a nebezpečne pritom pohadzoval vidlicovitým chvostom. Prižmúrenými jašterími očami zazeral na dievča, čo ho privolalo. Na dievčinu, čo ho preľstila príbehom.

Asha zapískala na loveckých otrokov, nech sa skryjú za štíty, a mávla na lukostrelcov. Drak strávil noc zahrabaný v studenom púštnom piesku a teraz za úsvitu sa jeho telo ešte neohrialo dosť na to, aby mohol odletieť.

Bol v pasci. A drak v pasci sa bráni veľmi divoko.

Asha ľavou rukou pevnejšie zovrela podlhovastý štít a pravou chytila vrhajúcu sekeru, čo mala zavesenú za opaskom. Okolo kolien jej šuchotala tvrdá ostrá tráva. Drak krúžil po zemi okolo Ashe a vyčkával okamih, keď si prestane dávať pozor.

To bola jeho prvá chyba. Asha si totiž nikdy neprestávala dávať pozor.

Druhej chyby sa dopustil, keď na ňu vyšľahol plameň.

Asha sa ohňa nebála od chvíle, čo jej po útoku samotného Prvodraka zostala po celej pravej polovici tela škaredá jazva. Teraz ju však od hlavy po päty chránilo ohňovzdorné brnenie vyrobené z koží všetkých drakov, čo doteraz zabila. Vypracovaná koža jej pevne priliehala k telu a spolu s oblúbenou prilbou s čiernymi rohmi, ktorá pripomínala dračiu hlavu, ju pred ohňom bezpečne ochránili.

Štít držala pred sebou, až kým pálava nepolaivila.

Drakovi napokon došiel dych. Asha odhodila štít. Mala k dobru asi sto úderov srdca, kým sa drakovi doplní kyselina v pľúcach a znovu vydýchne oheň. Dovtedy ho musí zabiť.

Vytasila sekeru. Na jej klenutom ostrí sa zatrblietali lúče vychádzajúceho slnka. Pod zjazvenými prstami cítila hladké drevo rukováti, čo jej bezchybne zapadla do dlane.

Drak zasyčal.

Asha prižmúrila oči. *Nastal čas skoncovať s tebou.*

Kým sa drak vrhol dopredu, namierila a vrhla mu sekeru priamo do búšiaceho srdca. Ostrie sa ponorilo do mäsa a drak zreval. Zvíjal sa a metal, zatiaľ čo mu krv vytekala do piesku. Prebodával Ashu nenávisným pohľadom a škrípala zubami.

Asha zaregistrovala niekoho po svojom boku. Obzrela sa na sesternicu Safire, ktorá vrazila rukoväť špicatej halapartne do piesku. Nespúšťala pritom oči zo zmietajúceho sa a revúceho draka. Tmavé vlasy mala zastrihnuté po bradu; odhaľovali výrazné lícne kosti a modrinu na čelusti.

„Prikázala som vám zostať za štítmí,“ zavrčala Asha. „A kde máš prilbu?“

„S tou hlúposťou na hlave vôbec nič nevidím. Nechala som ju pri loveckých otrokoch.“ Safire mala na sebe lovecký oblek z vypracovanej kože, čo jej narýchlo vyrobila Asha, a ruky jej chránili Ashine ohňovzdorné rukavice. Na výrobu ďalšieho páru nezostal čas.

Zakrvavený drak sa vliekol po piesku k Iskari. Šupiny mu škrípali po kameni a sťažka sa nadychoval.

Asha sa načiahla po halapartni. Koľko času ubehlo od posledného výdychu ohňa? Stratila prehľad.

„Choď naspäť, Saf. Za štíty!“

Safire sa nepohla, len fascinovane sledovala umierajúceho draka, ktorému sa spomaľovalo srdce.

Buch-buch.

Buch... buch.

Škrípanie náhle prestalo.

Drak zdvihol hlavu a nenávisťne zreval. S posledným úderom srdca mu z hrdla vyrazil prúd ohňa.

Asha sa postavila pred sesternicu.

„K zemi!“

Ruku nekrytú rukavicou držala stále pred sebou. Oheň jej pohltil prsty aj dlaň a spálil jej pokožku. Zahryzla si do pery, aby od tej strašnej bolesti nevykríkla.

Keď oheň prestal sálať a drak sa konečne zrútil na zem mŕtvy, Asha sa obrátila. Safire kľáčala v piesku, no bola živá a zdravá. Pred plameňmi ju ochránilo sesternicino telo.

Asha rozochvene vydýchla.

Safire zdesene pozrela na sesternicinu ruku. „Si popálená!“

Asha si zložila prilbu a zdvihla dlaň k tvári. Na obhorenej koži jej naskočili pluzgiere a pulzovala v nej silná a horúca bolesť.

Zachvátila ju panika. Prešlo osem rokov, odkedy ju naposledy popálil drak.

Obzrela sa na svojich loveckých otrokov, ktorí spustili štíty. Žiadny z nich nemal brnenie, chránilo ich len železo – železné hroty šípov, halapartne a oštepky. A železné obojky na krkoch. Všetci upierali zrak na draka. Netušili, že Iskari je popálená.

Dobre. Čím menej svedkov, tým lepšie.

„Dračí oheň je jedovatý, Asha. Musíš si tú popáleninu rýchlo ošetriť.“

Asha prikývla. Lenže nemala so sebou žiadne prípravky na ošetrenie popáleniny. Nikdy predtým ich nepotrebovala.

Aspoň naoko zamierila k svojmu vaku. Safire spoza jej chrbta potichu dodala: „Myslela som, že draky už oheň nechrlia.“

Asha stuhla.

Bez príbehov ho nechrlia, pomyslela si.

Safire vstala a oprášila si kožené brnenie. Svedomito sa vyhlala Ashinmu pohľadu, keď sa opýtala: „Tak prečo by s tým teraz začínali?“

Asha zrazu oľutovala, že nenechala sesternicu doma.

No keby tak urobila, Safire by dopadla horšie ako s modrinou na čelusti. Oveľa horšie.

Dva dni pred tým, ako sa Asha vydala na tento lov, objavila vo vlastnej izbe Safire zahnanú do kúta a obklúčenú. Mohla len hádať, ako sa vojaci dostali dnu bez kľúča.

Len čo Iskari vošla, spanikárili a rozutekali sa. No ako to dopadne nabudúce? Asha občas loví aj niekoľko dní a jej brat Dax je stále v buši, kde vyjednáva mier spolu s kráľovským veliteľom Jarekom. Kto by teda dozrel na sesternicu, ktorej v tele kolovala krv skralov? Asha sa preto napokon rozhodla vziať Safire so sebou. Horšie ako návrat domov bez koristi by mohlo byť zistenie, že Safire opäť leží na ošetrovni.

Safire sa Ashiným mlčaním nenechala odradiť.

„Spomínaš si, ako si kedysi chodievala na lov ráno a pred večerou si sa vrátila s úlovkom? Prečo je to teraz inak?“

Z prenikavej bolesti sálajúcej z obhorenej kože sa Ashi zakrútila hlava. Zo všetkých síl sa snažila vyčistiť si myseľ.

„Možno to bolo vtedy až príliš jednoduché,“ poznamenala. Zapískala na loveckých otrokov a naznačila im, aby sa pustili do porciovania draka. „Možno mám radšej výzvy.“

V skutočnosti sa počet drakov už roky znižoval a bolo čoraz ťažšie vracat sa k otcovi s odrezanou dračou hlavou. Práve preto sa potajomky uchyľovala k rozprávaniu starých príbehov, aby ich k sebe privábila. Dávne legendy pre ne boli ako drahokamy pre ľudí. Žiadny drak neodolal nahlas vyrozprávanému príbehu.

No príbeh nielen vábil. Dodával beštii silu.

Preto na nich tento sivý drak vyšľahol oheň.

Bolo to takto: kde sa nahlas rozprávali dávne legendy, tam sa objavili draky, a kde sa objavili draky, tam zavládla skaza, zrada a oheň. Najmä oheň. To vedela Asha lepšie ako ktokoľvek iný. Dôkaz mala priamo na tvári.

Safire sa s povzdychom vzdala.

„Choď si ošetriť tú popáleninu,“ zopakovala. Halapartňu nechala zapichnutú v piesku a zamierila k mohutnému telu,

ku ktorému sa medzitým presunuli otroci. Safire draka obišla, aby si ho prezrela. Vďaka zaprášeným sivým šupinám úplne splýval s horou. Rohy a ostne mal z nádhernej slonoviny bez jedinej pukliny či praskliny.

Keď Safire odišla, Asha sa pokúsila natiahnuť si obhorené prsty. Rukou jej však prešla taká prenikavá bolesť, že si znovu musela zahryznúť do pery. Na okamih videla namiesto nížiny len rozmazanú šmuhu červeného piesku, svetložltej trávy a sivých kameňov. Nachádzali sa na rozmedzí – zo západu sa sem tiahla rovná púšť a z východu tmavé ostré skaly.

„Je nádherný!“ zavolala za ňou Safire.

Asha sa snažila zaostriť na sesternicu, ale aj tá sa jej rozplývala pred očami. Skúsila potriať hlavou, a keď to nepomohlo, načiahla sa po Safirinu halapartňu, aby sa o ňu oprela.

„Tvoj otec bude nadšený.“ Sesternicin hlas znel zastrene a tlmene.

Keby tak otec vedel pravdu, pomyslela si Asha trpko.

Silou vôle zastavila krajinu, čo sa jej točila pred očami. Zo-vrela halapartňu a sústredila sa na sesternicu.

Safire obišla otrokov a ich lesklé nože. Asha ju počula, ako chytila rukoväť sekery zaborenej v mäse a ako sa podrážkou zaprela o šupinatú kožu. Dokonca k nej doľahol aj zvuk vyťahovanej zbrane a šum hustej lepkavej krvi, čo vzápätí vy-tiekla na piesok.

No nič nevidela. Nemohla.

Celý svet zahalila biela hmľa.

„Asha??? Si v poriadku?“

Asha sa čelom oprela o plochú oceľ halapartne. Prstami nepopálenej ruky krčovito zvierala železnú rukoväť a zápasi-la so závratom.

Mala by som mať viac času.

V piesku zašuchotali rýchle kroky.

„Asha, čo sa deje?“

Zem sa pod ňou naklonila. Asha cítila, ako sa prepadá. Bezmyšlienkovito vystierala ruky k sesternici, ktorá sa jej podľa zákona nesmela ani dotknúť.

Safire prekvapene zalapala po dychu a uskočila, Asha sa márne snažila udržať na nohách. Nakoniec sa zviezla do piesku.

Keď sa Safire s obavou obzrela na loveckých otrokov – Asha, samozrejme, vedela, že má strach z ich úsudku, a nie z nej – zaboľelo ju to. Ako vždy.

No otroci by ju mohli prezradiť. Sesternica to vedela lepšie ako ktokoľvek iný. Klebety otrokov zradili aj jej rodičov. A práve teraz boli všade naokolo, a každý z nich veľmi dobre vedel, že Safire sa Ashe nesmie nielen dotknúť, ale nemôže sa jej ani pozrieť do očí, lebo jej v žilách prúdi krv skralov.

„Asha...“

Svet sa náhle vyjasnil a prestal sa točiť. Asha zažmurkala. Pod kolenami mala piesok. V diaľke sa ťahal obzor, červeno-zlatá šmuha na tyrkysovom nebi. Pred Ashou ležal sivý zabitý drak a vedľa nej sa krčila Safire. Až príliš blízko.

„Prestaň,“ vyhrýkla Asha ostrejšie, ako mala v úmysle. „Už som v poriadku.“

So zaťatými zubami premohla bolesť v ruke a vstala. Nebolo možné, aby sa jed v tele šíril tak rýchlo. Určite je len dehydrovaná. Potrebuje sa napiť.

„Vôbec by si tu nemala byť!“ skríkla za ňou Safire ustaraným hlasom. „Už za sedem dní máš zložiť manželský sľub. Mala by si sa naň pripravovať, a nie pred ním utekať.“

Asha zneistela. Napriek spaľujúcej bolesti v ruke a žiare stúpajúceho slnka ju zamrazilo.

„Pred ničím neutekám,“ odsekla a pozrela priamo pred seba na vzdialený zelený príkrov. Prielom. Jediné miesto, kde sa cítila skutočne slobodná.

Rozhostilo sa medzi nimi ticho, narúšalo ho len svišťanie, keď si otroci brúsili nože na sťahovanie dračej kože. Safire pomaly podišla k sesternici.

„Počula som, že teraz sú v móde dračie srdcia.“ Asha jej na hlase pobadala, že sa usmieva. „Najmä ako zásrubný dar.“

Asha pri tej predstave pokrčila nos. Zohla sa k svojmu loveckému vaku z pevnej dračej kože, siahla dnu a vytiahla koženú čutoru s vodou. Safire sa prizerala spoza jej chrbta.

„Červený mesiac zmizne za sedem dní, Asha. Už si premýšľala nad zásrubným darom?“

Asha sa s nespokojným zavrčaním zdvihla a svet sa znovu rozvíril. Silou vôle ten vír opäť zastavila.

Samozrejme, že o ňom premýšľala. Vždy, keď zdvihla pohľad k tomu príšernému mesiacu, čo sa postupne zmenšoval, spomenula si na všetko, čo ju čakalo: výmena svadobných darov, svadba a mladý muž, čo sa onedlho stane jej manželom.

To slovo ju ťažilo ako kameň. Hneď videla všetko jasnejšie.

„No tak,“ usmiala sa Safire a uprela pohľad na vrcholky kopcov. „Len si to predstav – odporné krvácajúce dračie srdce! Lepší dar pre muža bez srdca jednoducho nevymyslíš.“

Asha pokrútila hlavou, ale Safirin úsmev bol nákazlivý. „Prečo si taká nechutná?“

V tom okamihu Asha cez sesternicino plece zazrela v diaľke oblak rozvíreného červenozlatého piesku. Prichádzal z mesta.

Ashi najprv napadlo, že sa blíži prašná búrka, a už sa horúčkovito chystala vydať povely, ale tu predsa neboli na otvorenej púšti. Obkolesovala ich kamenistá nížina. Asha zažmurila do diaľky a zbadala dva kone, ktoré sa tryskom blížili k loveckej výprave. Jeden bol bez jazdca a na druhom sedel muž v plášti z hrubej vlny. Pokrývala ho vrstva červeného prachu, čo sa kúdolil od konských kopýt, na krku sa mu v slnečných lúčoch zaligotal zlatý obojok, čo signalizovalo, že ide o jedného z palácových otrokov.

Kým dorazil k Ashi, skryla si popálenú ruku za chrbát.

Keď sa piesok usadil, pozrela na otroka, ktorý práve priťahoval uzdu kobyly. Bol postarší, šedivé vlasy mal vlhké od potu. Zažmúril do ostrého slnka.

„Iskari,“ vyhrkol bez dychu. Sklopené oči upieral na hriavu koňa, aby sa poslušne vyhol Ashinmu pohľadu. „Váš otec si vás želá vidieť.“

Asha si za chrbtom zovrela zranené zápästie. „Skvelé načosovanie. Dnes večer mu donesiem dračiu hlavu.“

Otrok pokrútil hlavou, ale nepozrel na ňu. „Do paláca sa máte vrátiť ihneď.“

Asha sa zamračila. Dračí kráľ ju z loveckej výpravy ešte nikdy neodvolal. Pozrela na kobyľu bez jazdca. Patrila jej, volala sa Oleander. Červenohnedá srst sa jej leskla od potu a bielu hviezdu na čele jej skrývala šmuha červeného piesku. Oleander vycítila blízkosť svojej panej a nepokojne pohodila hlavou.

„Môžem to tu dokončiť namiesto teba,“ ponúkla sa Safire. Asha sa k nej obrátila. Safire si v prítomnosti kráľovho ostrážiteho otroka netrúfla pozrieť do jej tváre. „Stretneme sa doma.“ Vyzliekla si požičané kožené rukavice a podala ich Ashi. „Bola by som radšej, keby si mi ich nikdy nepožičala. Choď už.“

Asha odignorovala mučivú bolesť, čo ju pichla v ruke pokrytej pľuzgiermi, keď si rýchlo natiahla rukavice, aby si otcov otrok nevšimol jej spálenú kožu. Odvrátila sa od Safire, chytila Oleander za uzdu a vyskočila do sedla. Oleander zaerdžala, nespokojne sa pod ňou zavrtela, no keď ju Asha zľahka popohnala, pustila sa do cvalu.

„A odložím ti to srdce!“ zavolala za ňou Safire, keď sa Asha rozvíreným červeným pieskom vydala späť do mesta. „Keby si si to náhodou rozmyslela!“

Na začiatku...

Starec sa cítil osamelo. A tak si vytvoril dvoch spoločníkov. Prvého vyrobil z oblohy a duše a pomenoval ho Namsara. Namsara bol zlatý chlapec. Keď sa smial, v očiach mu žiarili hviezdy. Keď sa roztancoval, ustávali vojny. Keď spieval, hojili sa rany. Už len jeho prítomnosť ako ihla zašívava trhliny po celom svete.

Druhú spoločníčku stvoril Starec z krvi a mesačného svitu. Pomenoval ju Iskari. Iskari bola nešťastné dieťa. Tam, kam Namsara prinášal smiech a lásku, doniesla Iskari len skazu a smrť. Kade kráčala Iskari, tam sa ľudia triasli strachom vo svojich domovoch. Keď prehovorila, ľudia plakali. Keď sa vydala na lov, nikdy neminula cieľ.

Sužovaná svojou povahou Iskari predstúpila pred Starca a poprosila ho, aby ju zmenil. Nenávidela svoju podstatu, chcela sa podobať Namsarovi. Keď Starec odmietol, opýtala sa prečo. Prečo brat tvorí veci, zatiaľ čo ona ich len ničí?

„Svet potrebuje rovnováhu,“ odvetil Starec.

Nahnevaná Iskari odišla od najvyššieho boha a vybrala sa na lov. Lovila celé dni. Lovila týždne. S narastajúcou zúrivosťou sa znásobila aj jej nenásytná krvilačnosť. Zabíjala nelútostne, bez súcitu, a pritom v nej nepretržite vzrastala nenávisť. Nenávidela brata, že je taký šťastný a milovaný. Nenávidela Starca, že ju stvoril ako bratov opak.

Keď sa Iskari znovu vydala na lov, rozhodla sa nastražiť pasce pre samotného Starca.

To bola osudová chyba.

Starec zasiahol Iskari hnevom a jej zostala jazva rovnako dlhá a široká ako Prielom v horskom masíve. Za to, že sa ho pokúsila zabiť, ju zbavil nesmrteľnosti – strhol z nej túto schopnosť ako hodvábné šaty. Aby ju potrestal, preklial jej meno a vyslal ju osamelo blúdiť po púšti v pichľavých vetroch a zavýjjajúcich piesočných búrkach, pod žeravým slnkom i v mrazoch pod ľadovým plášťom noci.

No Iskari nezabila horúčava ani chlad.

Zabila ju neznesiteľná samota.

Namsara hľadal Iskari na púšti. Deň a noc sa sedemkrát vystriedali, kým objavil v piesku jej telo s kožou posiatou pluzgiermi od slnka a dierami po očiach, ktoré jej vyzobali havrany.

Pri pohľade na mŕtvu sestru Namsara padol na kolená a rozplakal sa.

Druhá kapitola

Po love sa Asha vždy vykúpala. Z tela si opláchla krv, piesok a pot. Tento rituál jej pomáhal pri prechode z drsnej divočiny, čo sa rozprestierala za hradbami paláca, do prepychového života, ktorý jej bolestivo zvieral hrud' ako príliš stiahnutá šerpa.

Dnes však Asha vynechala kúpeľ a napriek otcovmu predvolaniu preklzla strážcom pomedzi prsty a rýchlo sa rozbehla do ošetrovne, kde sa skladovali liečivá. Bola to vybielená miestnosť páchnuca vápnom. Z otvorenej terasy sa sem predierali slnečné lúče. Rozžarovali podlahu s kvetovanou mozaikou a pozlacovali police plné terakotových nádob.

V tejto miestnosti sa prebrala pred ôsmimi rokmi, po tom, čo ju popálil sám Prvodrak Kozu. Asha si doteraz živo spomína, ako ležala v posteli obmotaná obvázmi a na prsiach ju ako kameň tlačil príšerný pocit zlyhania.

Rýchlo zatlačila spomienku do úzadia a vošla klenutým vchodom do miestnosti. Rozopla si brnenie, vyzliekla ho spolu s rukavicami a na vrch kôpky odložila sekeru.

Okrem toho, že dračí oheň dokázal priškvariť kožu až ku kostiam, bol nebezpečne jedovatý. Aj tá najmenšia popáleni-

na mohla pri nedostatočnom alebo neskorom ošetroení spôsobiť smrteľnú otravu tela. A ťažké popáleniny ako tie, ktoré utrpela Asha pred ôsmimi rokmi, museli byť ošetrené ihneď, a aj vtedy bola nádej na prežitie mizivá.

Poznala recept na liek, ktorý dokázal vytiahnuť dračí jed z tela, ale túto hojivú masť by musela na rane nechať celé dva dni. Na to momentálne nemala čas. Otec ju predvolal a zrejme sa k nemu už dostala správa o jej návrate. Mala k dispozícii len pár minút či sekúnd, nie dni.

Otvorila skrinky a vytiahla nádoby so sušenými kôrami a korenkami. Hľadala jednu konkrétnu prísadu. V rýchlosti siahla spálenou rukou po hladkej terakotovej nádobe, no v okamihu pocítila bolesť, a nádoba jej spadla.

Po podlahe sa rozleteli červené črepiny a plátenné obvazy.

Asha zanadávala a kľakla si, aby všetko jednou rukou pozbierala. Bolesť jej otupila myseľ, a tak si najskôr ani nevšimla, že si k nej niekto kľakol a začal jej pomáhať zbierať črepiny.

„Ja to upracem, Iskari.“

Asha sa prekvapene strhla. Zdvihla hlavu a zbadala strieborný obojok a spletené vlasy.

Mlčky sa prizerala, ako pehavé ruky zbierajú neporiadok. Poznala ich. Boli to tie isté ruky, ktoré u Jareka rozdávali taniere s večerou. A v Jarekových sklenených šáľkach jej servirovali vreľý mäťový čaj.

Stuhla. Ak je v paláci snúbencov otrok, tak je v paláci aj on. Jarek sa očividne vrátil z buša, kde mal dozrieť na Daxovo vyjednávanie.

Tak preto ju otec predvolal?

Otrokove prsty zrazu znehybneli. Asha naňho pozrela a zbadala, že hľadá na popáleninu.

„Iskari...“ zvrástil obočie. „Potrebujete si to ošetriť.“

Rozhorčenie v nej vzbĺklo ako práve založený oheň. Samozrejme, že potrebovala tú popáleninu ošetriť. A už by to mala dávno za sebou, keby nebola taká nešikovná.

No rovnako dôležité ako postarať sa o zranenie bolo zaistiť otrokovo mlčanie. Jarek svojich otrokov často využíval ako špehov na nepriateľov. Bolo takmer isté, že tento odbehne rovno za svojím pánom a všetko mu prezradí, len čo ho Asha prepustí.

A keď sa o tom dozvie Jarek, tak sa to donesie aj otcovi.

Tomu bude hneď jasné, že Asha rozprávala staré príbehy. Uvedomí si, že je stále rovnako skazené dievča ako kedysi.

„Oповáž sa o tom pred niekým čo i len muknúť, skral, a posledné, čo zazrieš, bude moja tvár z vrchu arény.“

Otrok stisol pery a sklopil oči na dlažbu, kde sa komplikovane opakoval elegantný vzor namsary – vzácneho púštného kvetu, čo dokáže zahojiť všetky rany a vyliečiť akúkoľvek chorobu.

„Odpusťte mi, Iskari,“ prehovoril a neprestával zhromažďovať červené črepiny, „ale nemám poslúchať vaše rozkazy. Prikázal mi to pán.“

Asha mala sto chutí schytiť sekeru, ktorá ležala pri stene na kôpke so zvyškom brnenia.

Mohla sa mu vyhrážať, ale čo keby sa jej pomstil práve tým, že prezradí jej tajomstvá? Lepšie urobí, keď ho podplatí.

„A čo ak ti dám niečo za mlčanie?“

Na okamih prestal upratovať črepiny.

„Čo by si si želal?“

Kútik úst sa mu mierne zdvihol. Ashi prebehol mráz po chrbte.

„Nemôžem tu trčať celý deň,“ zamrmlala s nečakanými rozpakmi.

„Nie, to nemôžete,“ súhlasil otrok. Pri pohľade na jej spálenú kožu s pluzgiermi sa ihneď prestal usmievať. Asha sa roztriasla. Infekcia sa jej rýchlo šírila telom. „Premyslím si to, kým si ošetríte tú popáleninu.“

Asha privolila. Jej telo sa chvelo, a to ju znepokojovalo. Kým otrok upratol neporiadok, vrátila sa k policiam a našla prísadu, ktorú hľadala: popol z dračích kostí.

Sám osebe bol rovnako vražedný ako dračí oheň, ale mal iný jedovatý účinok. Nenakazí telo infekciou, ale postupne z neho vysáva všetky živiny. Asha síce nikdy na vlastné oči nevidela zomrieť niekoho na otravu dračím popolom, ale existoval o tom jeden starý príbeh. Podľa neho sa raz dračej kráľovnej zachcelo udeliť svojim nepriateľom doživotnú lekciu. Pozvala ich do paláca ako vážených hostí a každý večer im do večere prispala štipku popola z dračích kostí. Ráno pred odchodom ich našli všetkých mŕtvych v posteliach. Telá mali prázdne ako škrupiny, akoby z nich naozaj niekto vysal život.

Napriek týmto nebezpečným účinkom dokázala správna dávka popola z dračích kostí spolu s vhodnou kombináciou bylín dostať z tela jed z dračieho ohňa – práve vďaka schopnosti vysať a odstrániť niektoré látky. Asha vytiahla korkové veko a odmerala množstvo.

Dobrý otrok sa poznal tak, že vedel predvídať, čo bude jeho pán potrebovať, a Jarek si kupoval len tých najlepších. Kým Asha zhromaždila všetky prísady, rozdrvila ich v mažiari a navarila z nich hustú pastu, Jarekov otrok natrhla z plátne pásy na nové obvazy.

„Kde je?“ opýtala sa Asha. Miešala zmes, aby rýchlejšie vychladla. Nepotrebovala spomenúť Jarekovo meno. Otrok aj tak vedel, koho má na mysli.

„Zaspal pri čaši vína.“ Náhle prestal trhať obvazy a pozrel jej na ruky. „Myslím, že už je to dosť vychladené, Iskari.“

Asha sa zahľadela rovnakým smerom. Ruky sa jej silno triasli. Pustila lyžicu, podržala si ich pred očami a zmätene sledovala ich chvenie.

„Mala by som mať viac času...“

Otrok jej s ľadovým pokojom vzal nádobu. „Posaďte sa,“ kývol bradou k stolu, akoby tu velil on a ona ho musela počúvať.

Ashi sa otrokov rozkaz nepáčil, ale oveľa menej sa jej páčili prudké záchvevy, čo jej prechádzali telom. Vytiahla sa zdravou rukou na stôl a on lyžicou nabral tmavú pastu a jemne do nej fúkol, aby sa z nej prestalo pariť. Popálenú ruku si položila na stehno a on jej lyžicou rozotrel zrnitú hmotu po spálenej dlani a prstoch posiatych pluzgiermi.

Asha zasyčala od bolesti cez zataté zuby. Otrok sa pri jej stonoch niekoľkokrát zarazil. Nemo mu prikývla, aby pokračoval. Napriek príšernému zápachu – pripomínal páliace sa kosti – ihneď ucítila účinok hojivého prípravku: chladivý pocit jej prenikal hlboko pod kožu a tlmil spaľujúcu bolesť.

„Lepšie?“ Otrok so sklopenými očami fúkal na obsah ďalšej lyžice.

„Áno.“

Na popáleninu naniesol ešte dve vrstvy a potom siahol po prvom páse plátna.

Kým sa pustil do obväzovania zranenia, obaja zaváhali. Asha sa zhrozene odtiahla, keď nad ňou stuhol. Držal oba konce bielej látky a obväz mu visel medzi rukami ako baldachýn. Obaja si súčasne uvedomili, že na to, aby jej zabalil popáleninu, sa jej musí dotknúť.

Ak sa otrok dotkne draksora bez pánovho súhlasu, za trest môže stráviť až tri noci v žalári bez jedla. Ak je prečin vážnejší – napríklad ak sa dotkne vysokopostavenej draksorky, akou je Asha –, tak ho aj zbičujú. A vo vzácných prípadoch intímnych dotykov, napríklad ak sa medzi otrokom a draksorom zrodí milenecký vzťah, otrok skončí v aréne, kde ho čaká istá smrť.

To znamenalo, že bez Jarekovho súhlasu sa jej otrok nedotkne. Nesmie.

Asha si od neho mienila vziať obväz, aby sa ho pokúsila zaviazat sama, ale otrok sa odtiahol, aby naň nedočiahla. Mlčky sledovala, ako sa sám púšťa do obväzovania. Jeho pohyby boli pomalé a starostlivé. Šikovnými prstami sa dômyselne vyhýbal aj tomu najmenšiemu dotyku.

Asha zdvihla zrak a premerala si otrokovu dlhú úzku tvár posiatu pehami. Pripomínali jej hviezdy na nebi. Stál tak blízko, že cítila jeho telesné teplo aj slasnú vôňu pokožky.

Ak vycítil jej pohľad, nedal na seba nič poznať. V tichosti jej ovíjal plátno okolo ošetrenej popáleniny.

Asha si prezrela jeho ruky. Veľké dlane. Dlhé prsty. Mozole na bruškách.

Čudné. Tam ich domáci otrok väčšinou nemáva.

„Ako sa vám to stalo?“ opýtal sa pri práci.

Cítila, že na ňu takmer pozrel, ale zarazil sa. Načiahol sa po ďalšom užšom páse plátna a začal jej obalaovať prsty.

Porozprávala som starý príbeh.

Asha v duchu uvažovala, koľko by toho skral mohol vedieť o súvislosti dávnych legiend s dračím ohňom.

Nahlas však neodpovedala. Nikto sa nesmel dozvedieť pravdu: že Asha je po toľkých dlhých rokoch, počas ktorých sa snažila napraviť svoje chyby, stále skazená. Keby sa dalo nazrieť do jej vnútra, človek by našiel dušu rovnako zjazvenú ako jej zovňajšok. Škaredú a odpudzujúcu.

Rozprávala som príbeh o Iskari a Namsarovi.

Iskari bola bohyňa, po ktorej Asha získala titul. V súčasnosti znamenalo pomenovanie Iskari *ničiteľ a zabijak*.

Význam mena Namsara sa za tie roky tiež zmenil. Bolo to pomenovanie liečivého kvetu, ktorý zdobil dlažbu v tejto miestnosti, a zároveň titul osoby, čo bojovala za ušľachtilý cieľ – za svoje kráľovstvo či vieru. Už len pri samotnom slove *namsara* si každý predstavil hrdinu.

„Zabila som draka,“ prezradila napokon Asha otrokovi, „a pred smrťou ma popálil.“

Otrok zastrčil konce obväzu. Chytil ju za zápästie, aby si ju lepšie pridržel. Zrejme úplne zabudol, koho ošetruje.

Pri jeho dotyku Asha zalapala po dychu. Otrok si súčasne uvedomil svoj prečin a stuhol.

Asha naňho mienila vyšteknúť rozkaz, no otrok ju vyrušil tichou otázkou: „Bolí to ešte?“

Akoby mu viac záležalo na jej zranení ako na vlastnom živote.

Akoby sa jej vôbec nebál.

Asha prehltna rozkaz a sklopila oči na jeho prsty ovinuté okolo jej zápästia. Nechveli sa, neváhali. Boli teplé, silné a sebaisté.

Naozaj sa nebojí?

Keď neodpovedala, otrok sa dopustil ešte vážnejšieho zločinu. Zdvihol oči a prebodol ju nimi.

Keď sa im stretli pohľady, Asha pocítila znepokojujúce teplo, čo jej prešlo celým telom. Sivé oči mal prenikavé ako práve nabrúsená oceľ. Po správnosti by nimi mal ihneď uhnúť, ale namiesto toho skĺzol po zvrásnenej jazve, čo sa tiahla po Ashi-nej tvári a strácala sa pod golierom košele.

Ľudia na Ashu odjakživa zazerali. Už dávno si na to zvykla. Deti na ňu aj ukazovali, ale väčšina dospelých pred jazvou len rozpačito uhla očami. No tento otrok si ju prezeral dlhým, zvedavým a pozorným pohľadom, akoby bola Asha gobelín a on nemienil dopustiť, aby mu ušla čo len jedna nitka.

A ona presne vedela, čo otrok vidí. Ten obraz mala pred sebou, vždy keď sa pozrela do zrkadla. Škvrnitú, zvráštenú a nepekne sfarbenú pokožku. Jazva sa začínala na vrchu čela a prechádzala k pravému lícu. Pretínala jej obočie a prišla pre ňu aj o kus z vlasovej línie. Ďalej pokračovala k uchu, ktoré už nikdy nenadobudlo pôvodný tvar a zostalo len znetvorenou hrudou

tkaniva. Zaberala jej tretinu tváre, polovicu krku a pokračovala nadol po pravej strane tela.

Safire sa raz sesternice spýtala, či nenávidí pohľad na svoju jazvu, ale Asha sa s ňou už dávno zmierila. Prežila popálenie najnebezpečnejšieho zo všetkých drakov. Kto iný sa mohol niečím takým pochváliť?

Svoju jazvu nosila hrdo ako kráľovskú korunu.

Otrokov pohľad putoval ešte nižšie, akoby si predstavoval zvyšok jazvy pod jej oblečením. Akoby si predstavoval Ashino vyzlečené telo.

Náhle sa v nej niečo zlomilo. Hlas mala ostrý ako nôž.

„Ešte chvíľu sa pozeraj, skral, a ani sa nenazdáš, a nebudeš sa mať čím.“

Pobavene zdvihol kútik úst. Akoby prijal výzvu, ktorú mu predostrela.

Asha si spomenula na minuloročné povstanie, keď sa skupina otrokov zmocnila ubytovní, držala drakosorov ako rukojemníkov a zabila každého vojaka, čo sa priblížil. A práve Jarrek sa vtedy infiltroval k otrokom a ukončil vzburu. Osobne pozabíjal všetkých, ktorí povstaniu velili.

Tento skral je rovnako nebezpečný ako všetci ostatní.

Asha oľutovala, že pri sebe nemá sekeru. Zoskočila zo stola a odstúpila od neho.

„Už viem, čo chcem za odmenu,“ ozval sa otrok za jej chrbtom.

Asha stuhla a obrátila sa k nemu. Práve skladal nepoužitú plátno a vyškrabával zvyšok hojivej masti zo spodku nádoby.

Akoby práve vôbec neporušil zákon.

„Za mlčanie,“ pokračoval otrok a drevenou lyžicou hlasno prechádzal po dne terakotovej nádoby, „od teba chcem jeden tanec.“

Asha naňho vyvalila oči.

Čože?

Najprv sa jej opováži pozrieť do očí, potom jej tyká, a teraz s ňou chce tancovať?

Zbláznil sa?

Veď Asha je Iskari. A Iskari predsa netancuje. A aj keby tancovala, nikdy by netancovala so skralom. Bola to absurdná požiadavka. Nepredstaviteľná.

Zakázaná.

„Jeden tanec,“ zopakoval a opäť sa jej prenikavo zahľadil do očí. Znovu ňou prešiel šok ako elektrický výboj. „Miesto aj čas vyberiem ja.“

Asha mimovoľne siahla k boku, ale sekera ležala stále na kôpke jej brnenia. „Vyber si niečo iné.“

Pokrútil hlavu a sledoval pritom jej ruku. „Nechcem nič iné.“

Z očí jej sršal hnev. „Som si istá, že klameš.“

Otrok jej pohľad nebojácne opätoval. „Hlupák si môže byť istý čímkoľvek, no to ešte neznamená, že to tak skutočne je.“

Ashu zaplavil horúci hnev.

Naozaj ju práve nazval hlupákom?

Tromi skokmi sa ocitla pri sekere a opäť pri ňom. Ligoťavé ostrie mu pritisla ku krku. Bola odhodlaná prečať mu hlasivky, keby jej nezostávalo nič iné.

Z ruky mu vypadla nádoba a s buchotom dopadla na podlahu. Na začatej čelusti sa mu napli svaly, ale neuhol pohľadom. Vzduch medzi nimi prskal a iskril. Prevyšoval ju asi o pol hlavy, ale Asha bola zvyknutá útočiť na oveľa väčšiu korisť.

„Nepokúšaj ma, skral,“ zavrčala a pritlačila na ostrie.

Otrok sklopil zrak.

Konečne. Mala ho zaraziť už hneď na začiatku.

Koncom rukoväte ho štuchla do ľavého pleca tak silno, že cívoľ a narazil do police plnej pohárov, ktoré nebezpečne zacinjali.

„To tajomstvo si necháš pre seba,“ rozkázala mu, „lebo inak ťa predou mnou neochráni ani Jarek.“

So sklopenými očami nadobudol stratenú rovnováhu. Mlčal.

Asha sa otočila na päte a odišla. Mala na práci iné veci ako dotiahnuť tohto otroka pred Jareka a dožadovať sa jeho potrestania. Potrebovala rýchlo nájsť hodvábné rukavice, aby zakryla obviazanú ruku. A nesmie zabudnúť, že pri rozhovore s otcom, ktorý na ňu stále čaká, musí predstierať, že všetko je v poriadku.

S Jarekovým otrokom si poradí neskôr.

Zrodenie lovca

Žilo raz jedno dievča priťahované zlom.

Priťahovalo ho napríklad rozprávanie prastarých, zakázaných príbehov.

Nezáležalo na tom, že tie staré príbehy zabili dievčaťu matku. Nebrzdilo ho ani vedomie, že zabili aj mnoho ďalších ľudí. Dievčina sa otvorila dávnym legendám. Dovolila im, aby jej prenikli do srdca a zmenili ju na hriešnicu.

Jej skazenosť vábila draky. Tie isté draky, čo spálili sídla jej predkov a vyvraždili celé rodiny. Tie jedovaté draky, čo chrlili oheň.

Dievčaťu to bolo jedno.

Pod rúškom noci sa zakrádalo po strechách a pobehovalo prázdny-mi uličkami. Prekĺzlo z mesta až k Prielomu, kde nahlas rozprávalo drakom jeden príbeh za druhým.

Dievčina ich rozprávala toľko, že prebudila aj toho najnebezpečnejšieho z nich: draka čierneho ako bezmesačná noc, starého ako sám čas.

Prvodraka Kozua.

Kozu chcel dievča len pre seba. Túžil po vražednej moci, čo dievčine prúdila z pier. Želal si, aby rozprávala príbehy len jemu. Navždy.

A práve Kozu jej pripomenul, na čo sa zmenila.

Vystrašilo ju to. Nakoniec prestala s rozprávaním dávných legiend.

Bohužiaľ, nebolo to také ľahké. Kozu zahnal dievča do pasce. Švihal chvostom a varovne syčal. Dal dievčine jasne najavo, že ak ho odmietne, nedopadne dobre.

Ona sa chvela a plakala, ale stála si pevne za svojím. Zamkla si ústa na kľúčik.

Prvodrakovi však nesmel nikto odporovať.

Kozu dostal záchvat zúrivosti, a keď sa dievčina pokúsila utiecť, popálil ju smrteľným plameňom.

Ale to mu nestačilo.

Zvyšok zúrivosti si vybil na jej domove.

Kozu preliadol svoj hnev do vápnom vybielených stien a filigránových vežičiek. Vdýchol do nich svoj jedovatý dych. A ľudia kričali a plakali, lebo ich milovaní uviazli v horiacich domoch.

Bezvládne, skazené dievča našiel v Prielome syn veliteľa. Drak si myslel, že je mŕtve. Chlapec odniesol dievčinu až do paláca na ošetrovňu a jej otec zatiaľ zachránil mesto.

Chlapcov otec zhromaždil armádu a zahnal Prvodraka. Otrokom prikázal zahasiť ohne a odstrániť všetky škody. Veliteľ zachránil mesto, ale nedokázal zachrániť svoju manželku. Z horiaceho domu začul jej smrteľné výkriky, vtrhol dnu – a už nevyšiel.

Dievča však prežilo.

Prebralo sa v neznámej izbe v cudzej posteli a nemohlo si spomenúť, čo sa stalo. Otec pred ňou najprv tajil pravdu. Ako mal oznámiť desaťročnej dcére, že zavinila smrť tisícok ľudí?

Namiesto toho sedel stále po jej boku. Strávil pri nej všetky tie noci plné bolesti. Poslal sluhov po odborníkov na popáleniny, aby dcére prinavrátil úplné zdravie. Keď vyhlásili, že dievča už nikdy nebude môcť úplne hýbať končatinami, našiel ešte lepších odborníkov. A pritom pomaly vyplňal medzery v dcérinej pamäti.

Keď sa dievčina verejne ospravedlnila a poddaní jej pluli k nohám, otec stál po jej boku. Keď prisahala, že odčiní svoje prehrešky, a zhromaždení syčali meno prekliatej bohyně, otec zmenil tieto nadávky na titul.

V minulosti sa hrdinom hovorilo Namsara podľa milovaného boha, pripomenul svojmu ľudu. Dcéra teda dostane meno po bohyni skazy. Iskari.

Tretia kapitola

Trónnu sálu s dvojitou galériou vyzdobenú dokonalými mozaikami a s vojakmi rozostavanými pozdĺž stien vybudovali tak, aby pozornosť každého, čo do nej vojde, upútalo jedno miesto: trón dračieho kráľa. No kedykoľvek prešla Asha obrovským klenutým vchodom, zrak jej najprv padol na posvätný plameň. Medzi hlavným vchodom a pozlátaným trónom stál podstavec z vylešteného ónyxu a na ňom plytká kovová misa, v ktorej horel biely šepotajúci plameň.

Keď bola Asha malá, posvätný plameň sem preniesli z jaskyne Starca, aby ožaroval trónnu sálu. Vtedy v nej prebúdza úžas.

Teraz už nie.

Dnes sa jej zdalo, akoby ju plameň pozoroval s rovnakým údivom, s akým ho kedysi sledovala ona.

Bezfarebný oheň, čo žije len zo vzduchu? Bolo to neprirodzené. Otec by ho mal poslať späť do jaskyne. No bola to jeho trofej, symbol všetkého, čo dosiahol.

„Ospravedlňujem sa, že som ťa vyrušil pri love, drahá.“

Otcov hlas sa ozýval po celej miestnosti a prudko ju vytrhol zo zamyslenia. Asha sa poobzerala po žiariacich bielych

stenách. Na niektorých miestach ich zakrývali gobelíny s portrétmi zosnulých dračích kráľov a kráľovien.

„Nevyrušil si ma. Zabila som draka tesne predtým, ako dorazil tvoj posol.“

Asha s hodvábnymi rukavičkami až po lakte a tmavomodrým kaftanom, čo jej pri chôdzi šušťalo okolo členkov, zamierila cez miestnosť k trónu. Oči z portrétov ju pritom sledovali. Ticho našľapovala na modrozelenú dlažbu pripomínajúcu more, na ktorú cez strešné okno v medenej kupole dopadalo slnečné svetlo pretkané zlatými zrnkami prachu.

Muž sediaci na tróne, ktorý na ňu čakal, vyzeral úplne ako kráľ: na pravom pleci rúcha mal vyšitý kráľovský erb – draka so šablou v srdci – a okolo krku mu visel citrínový medailón. Zlaté papuče na nohách mu zdobili biele vyšité ornamenty.

Keď sa Asha takmer pred ôsmimi rokmi prebrala na ošetrovni, prvého zbadala práve tohto muža. Pri pohľade na otca si vybavila spomienku.

Do červena rozžeravené plamene Kozua, ktoré ju pohltili. Odporný zápach spálených vlasov a mäsa. Štipľavé výkriky, čo sa jej zasekli v hrdle.

Jediné, na čo si Asha naozaj pamätala, bol oheň. Nič viac.

„Toto bol tvoj najdlhší lov,“ poznamenal otec. Asha zastala pred pozlátenými schodmi vedúcimi na trón. „Už som sa začínal strachovať.“

Sklopila pohľad. Od hanby jej stiahlo hrdlo. Pichalo ju v ňom, akoby prehltila za hrst kaktusových pichliačov.

Otec mal dosť starostí aj bez nej: mestu hrozila vojna s bušanmi, vznášali sa nad ním neustále obavy z ďalšej vzbury otrokov, medzi palácom a chrámom vládlo dusivé napätie... A, hoci tento problém otec nikdy nespomenul pred Ashou, trápila ho aj čoraz väčšia moc vlastného veliteľa.

Ashi pod hodvábnou rukavičkou pulzovala obviazaná ruka a pripomínala jej prečin, ktorého sa dnes ráno dopustila. Mala

pocit, akoby ju chcela zradiť. Tisla si ju k boku a dúfala, že otec sa jej na rukavice nespýta.

„O mňa sa neboj, otec. Vždy nájdem korisť.“

Dračí kráľ sa usmial na dcéru. Operadlo zlatého trónu za ním tvorila prepracovaná mozaika, spleť tvarov a križujúcich sa čiar, ktoré pripomínali pôdorys labyrintov mestských ulíc alebo bludisko tajných chodieb a priechodov pod palácom.

„Chcel by som, aby si dnes večer osobne predviedla svoj úlovok. Na počesť našich hostí.“

Začudovane naňho pozrela. „Hostí?“

Otec zvažnel. „Nepočula si tú novinku?“

Pokrútila hlavou.

„Tvoj brat sa vrátil s delegáciou bušanov.“

Ashi vyschlo v ústach. Bušania obývali piesočnú púšť a odmietali uznať autoritu kráľa. Nesúhlasili so zabíjaním drakov, takmer rovnako ako s otroctvom. Práve preto sa s nimi otec v minulosti dostal do veľkých sporov. A navyše sa ho dodnes pokúšali zabiť.

„Súhlasili s uzavretím prímeria,“ vysvetlil otec. „Teraz začneme vyjednávať podmienky mierovej zmluvy.“

Mier s bušanmi? Vylúčené.

Asha pristúpila k trónu so stiahnutým hrdlom. „Sú priamo v paláci?“ Ako sa mohol Dax opoväziť priviesť im pod strechu ich najdávnejších nepriateľov?

Nikto nečakal, že Dax vo vyjednávaní uspeje. Úprimne, nikto nečakal, že sa z výpravy do buša vôbec vráti.

„Je to príliš nebezpečné, otec.“

Dračí kráľ sa predklonil na tróne. Z očí mu sršala neha. Mal dlhý úzky nos a starostlivo zastrihnutú bradu.

„Nestrachuj sa, drahá.“ Premeral si dcérinu zjazvenú tvár. „Postačí im jediný pohľad na teba a už sa mi nikdy nepostavia.“

Asha sa zamračila. Keď sa bušania nebáli popravy, ktorá čakala na vzbúrencov ako trest za každý pokus o kráľovraždu, prečo by mali mať strach z Iskari?

„Ale preto som ťa nepredvolal.“

Dračí kráľ vstal a zostúpil po siedmich schodoch na úroveň sály. S rukami zopnutými za chrbtom pomaly zamieril ku gobelínom na ľavej strane miestnosti a Asha ho nasledovala. Ignorovala vojakov s očami skrytými za prilbami s chocholom a lesklým brnením, od ktorého sa odrážali slnečné lúče.

„Chcem sa s tebou porozprávať o Jarekovi.“

Asha vzdorovito vystrčila bradu.

Keď obyvatelia mesta Firgaard stratili blízkych a domovy v dôsledku požiaru, ktorý rozpútal oheň pomstychtivého Kozua, žiadali smrť pre previnilú kráľovskú dcéru. Dračí kráľ nedokázal zabiť vlastné dieťa, a tak ponúkol Ashi možnosť vykúpenia. Slúbil jej ruku Jarekovi – chlapcovi, čo ju zachránil a sám pri tom osudnom požari stratil oboch rodičov.

Spojenie tých dvoch bude posledným krokom odčinenia Ashiných hriechov, vyhlásil kráľ. Keď obe deti dospejú, Jarek, ktorý prišiel o najdrahších práve pre Ashu, spojí svoj život s jej, a tým dokáže, že jej odpustil. A súčasne tak dá najavo, že celé mesto Firgaard by malo nasledovať jeho príklad.

Kráľ navyše odmenil chlapca za hrdinstvo tým, že ho vychovával ako budúceho veliteľa vojska, čo bola pôvodne funkcia Jarekovho otca.

Urobil to na znak dôvery a vďačnosti.

Zo statočného chlapca vyrástol v priebehu rokov silný mládenec. Dnes mal dvadsaťjeden rokov a velil celej armáde. Vojaci mu boli úplne oddaní. *Príliš oddaní*, myslela si Asha. Keď si ju vezme za ženu, Jarek sa ocitne v bezprostrednej blízkosti kráľovského trónu. Trónu, ktorého sa dá až priveľmi jednoducho zmocniť násilím. A práve to robilo Ashi vrásky na čele.

„O našom rozhovore sa nesmie dozvedieť. Rozumieš?“

Asha sa strhla zo zamyslenia a zdvihla zrak ku gobelínu s portrétom starej mamy – dračej kráľovnej, ktorá porazila a zotročila ich najnebezpečnejších nepriateľov, skralov. Umelec kráľovnú zobrazil na červenohnedom pozadí a vlasy jej pretkal striebornými a tmavomodrými niťami. Asha mala dojem, že dračia kráľovná si vnučku premeriava pohľadom plným hlbokého nesúhlasu. Akoby jej videla priamo do srdca a vyčítala jej z neho všetky skryté tajomstvá.

Asha si pritisla zranenú ruku bližšie k telu.

„Nikto sa nesmie dozvedieť, čo ti teraz prezradím.“

Odrhla pohľad od starej kráľovnej a pozrela na otca. Upieral na ňu oči plné nehy.

Zachovať tajomstvo? Nikdy nebola nikomu taká oddaná ako otcovi. Za svoj život mu dlžila hneď dvakrát. „Samozrejme, otec.“

„Kým si bola na love, v Prielome zazreli draka,“ spustil otec. „Neukázal sa už osem rokov. Čierny drak so zjazveným okom.“

Ashi sa podlomili kolená. Takmer sa oprela o stenu, aby sa náhodou nezviedla na zem.

„Kozu?“ Nemožné. Prvodrak sa neobjavil odo dňa, čo zaútočil na mesto.

Otec prikývol. „Toto je príležitosť, Asha, ktorú musíme využiť.“ Usmial sa – pomaly, no žiarivo. „Chcem, aby si mi priniesla Kozuovu hlavu.“

Asha zrazu pocítila zápach spáleného mäsa. V hrdle sa jej zasekol výkrik.

To bolo pred ôsmimi rokmi, pomyslela si a zahnila zlé spomienky. *Vtedy som bola dieťa. No dnes už nie som.*

Dračí kráľ si uvedomil, že v dcére sa búria emócie, a zdvihol ruku, akoby sa jej chcel dotknúť – čo nikdy neurobil. V očiach sa mu mihol tieň. Bol to ten istý tieň, ktorý zahalil tvár každému, kto uprel zrak na Ashu.

Zo všetkých síl sa bránil tomuto pocitu, lebo ju ľúbil a nechcel jej ublížiť, no ani on si niekedy nemohol pomôcť.

Dračí kráľ mal strach z vlastnej dcéry.

O sekundu neskôr tiež zmizol. Otec spustil ruku späť k telu na pozlátenu rukoväť obradnej šable.

„Ak premôžeš Prvodraka, náboženský fanatici stratia dôvod spochybňovať moju autoritu. Bušania konečne uznajú, že je všetko inak ako v minulosti, a podrobia sa mojej vláde. A predovšetkým, Asha, už sa nebudeš musieť vydať za Jareka!“ Obzrel sa na gobelín na stene – na portrét svojej matky. „Navždy sa tým vykúpiš z hriechov.“

Asha prehltna. Postupne jej začal dochádzať význam jeho slov.

Rozprávači – posvätní poviedkari z dávnych čias – varovali pred zabitím Kozua. Tvrdili, že Prvodrak je prameňom príbehov a prepája Starca s jeho ľudom.

Keby Kozua niekto zabil, všetky dávne legendy by zmizli z pamäti, pier aj zo zvitkov – akoby nikdy neexistovali. Starec by upadol do zabudnutia a puto medzi ním a jeho ľudom by sa pretrhlo. No kým Kozu žije, žijú aj príbehy a pretrváva aj jarmo, čo zväzuje Ashin ľud so Starcom.

Ani úplne bezbožní lovci by sa neodvážili Kozua zabiť. Otec to dobre vedel, a preto na lov vysielal práve dcéru. Asha mala najviac dôvodov želať Prvodrakovi smrť.

Bolo by to bezvýhradné ospravedlnenie. Spôsob, akým by všetko odčinila.

„Počúvaš ma, Asha? Ak mi prinesieš Kozuovu hlavu, nemusíš si vziať Jareka.“

Asha sa vymanila zo spleti myšlienok a pozrela do otcovej usmiatej tváre.

„Tak, čo si o tom myslíš, Asha? Urobíš to?“

Samozrejme, že áno. Jediná otázka znela: Dokáže tú úlohu zvládnuť, skôr ako červený mesiac zmizne z oblohy?

Posledný Namsara

Kedysi dávno boli draksori mocní. Boli ako krídla čeriace nočnú tmu. Boli ako oheň, čo pršal z oblohy. Boli to posledné, čo mnohí zazreli pred smrťou.

Nikto sa im neodvážil postaviť.

Ale púšťou sa prehánala búrka. Útočníci spoza mora zvaní skrali, ktorí už dobyli severné ostrovy, túžili nasýtiť svoj hlad po ďalších územiach. Zapáčil sa im Firgaard, žiarivá hviezda uprostred púštneho kráľovstva. Rušné hlavné mesto na rozmedzí bieleho vyprahnutého piesku a horského príkrovu. Keby dobyli Firgaard, mohli by ľahko ovládnuť celý svet.

Skrali sa k mestu priblížili pod rúškom tmy, aby draksorov zaskočili.

No keď sa zotmie, Starec zapáli oheň.

Starec počul, ako sa blíži nepriateľ. Obzeral sa cez zaprášené dediny a piesočné duny, až kým nenašiel muža vhodného na svoj účel.

Bol to muž menom Nishran.

Keď Starec zašepkal meno Nishran, vytrhol ním Prvodraka zo spánku. Ten sa prudko vzniesol ponad púšť a vydal sa pátrať po jeho majiteľovi.

Nishran bol tkáč. Sedel za krosnami, keď ho Prvodrak našiel. Prestal šliapať na pedál a ustalo aj klepotanie člka. Muž zdvihol pohľad na dračie šupiny, čierne ako bezmesačná noc.

Srdce mu zovrelo od strachu.

Ale Starec si vybral Nishrana za svojho Namsaru, a ten ho nemohol odmietnuť.

Starec dal Nishranovi schopnosť vidieť v tme. Pod rúškom noci Nishran odviezol dračiu kráľovnú a jej armádu cez púšť, a to priamo do tábora skralov.

Útočníkov zo severu zaskočili šipy aj dračí oheň, do ktorého sa zobudili. Podľahli práve tým, ktorých sa chystali poraziť.

Po boji dračia kráľovná nevyhnala zvyšných skralov za hranice svojej ríše. Keby ich pustila, pomstili by sa jej tak, že by spôsobili skazu niekde inde alebo by počkali, kým si doplnia sily, a znovu by zaútočili. Odmietala si vziať na svedomie ich hromadné ničenie. Napokon s Namsarom po boku prikázala každému skralovi, aby si nasadil otrocký obojok ako trest za hrôzy, ktorých sa dopustili na severných ostrovoch.

Po zotročení skralov zavládol v kráľovstve draksorov mier, lebo správa o porazených útočníkoch sa rozniesla do všetkých kútov sveta. Vládovia odľahlých národov prešli cez púšť, hory či more, aby prisahali dračej kráľovnej svoju vernosť.

No radosť trvala len krátko.

Firgaard znovu zahalila temnota, keď sa draky náhle bez varovania obrátili proti svojim jazdcom, napadli ich rodiny a podpálili im domovy. Namiesto víťazného spevu a tanca sa Firgaard topil v dračom ohni. Horeli terasy, dvory aj záhrady. Za denného svetla sa nad úzkymi uličkami vznášal už len dym a tmavé tieň drakov, ktoré odleteli do Prielomu a už sa nikdy nevrátili.

Vo Firgarde vypukol chaos. Niektorí draksori sa pridali na stranu kráľovnej, ktorá sa rozhodla prekliat draky za ich zradu. Ďalší utiekli, aby podporili najvyššiu kňažku, čo zo skazy obviňovala kráľovnú.

Draksori sa rozdelili a pustili do bojov proti sebe. Ďalšie domy ľahli popolom. Firgaard sa menil na ruiny.

To bola prvá zrada.

Druhá prišla v podobe príbehov.

Štvrtá kapitola

Vo Firgaarde bolo odvekou tradíciou, že hlavu každého zabitého draka darovali dračiemu kráľovi. Asha mala túto časť lovu najradšej. Víťazoslávny vstup, žasnúci diváci, a hlavne otcov hrdý výraz.

Dnes sa však potuloval za hradbami mesta v divočine väčší a starší drak a Asha sa nemohla dočkať okamihu, keď mu do srdca zatne sekeru.

Čoskoro, pripomínala si v duchu, keď so Safire prechádzali klenutým vchodom na najväčšie nádvorie v paláci. Hudba k nim doliehala ako dym: pod hlasnou trúbkou sa ozývalo šepkanie lutny v rýchлом energickom rytme bubnov.

Pred vstupom na nádvorie si Asha zo zvyku obzrela sesternicu, či nemá nové modriny, no žiadne si nevšimla. Safire v svetlozelenom kaftane s vyšitými kvetmi zemolezu doslova žiarila.

„Myslela som, že ich neznášaš,“ ukázala Safire na Ashine hodvábné rukavice. Boli z cudziny. Jarek ich Ashi daroval takmer pred rokom k sedemnástym narodeninám.

Naozaj ich nenávidela. Padali jej a potili sa jej v nich ruky, ale teraz úspešne zakrývali popálenú dlaň.

Asha pokrčila plecami. „Hodia sa ku kaftanu.“

Ten našla v striebornej škatuli s vrchnákom pri posteli. Ďalší darček od Jareka.

„Samozrejme,“ prikývla Safire, ktorá si domyslela, prečo ich má Asha na rukách. „Rovnako ako lovecké čižmy.“

Asha sklopila zrak. Spod lemu kaftanu jej vytŕčali nohy, na ktorých mala ťažké topánky. V rýchlosti sa zabudla prezuť do zlatých papúč. Zakliala popod nos, no už bolo prinesko.

Pozdĺž galérií na nádvorí viseli bronzové lampy a ich farebné sklá ožarovali tanečníkov iskriacim svetlom. Stredom nádvoría sa tiahla široká nádrž plná vody. Jej pokojná hladina sa trblietala pod hviezdnatou čiernou oblohou.

Galérie sa zvyčajne len tak hemžili životom. Ľudia posedávali na nízko položených pohovkách, popíjali sladký čaj a klebetili. No dnes nie. Dnes, pri oslave návratu dediča kráľovského trónu z mesačnej výpravy, na nich nepostával ani jeden človek. Na nádvorí sa tísli len draksori, šepkali prikrývajúci si ústa a civeli na prázdne pohovky.

Safire si ako prvá uvedomila dôvod.

„Pozri!“ Ukázala na zvláštne odetých hostí pod jednou z galérií, čo si ostražito premeriavali draksorov na nádvorí, akoby mohli kedykoľvek zaútočiť. Draksori postávajúci pod holým nebom mali na sebe farebné kaftany alebo tuniky po kolena šité na mieru, ozdobené komplikovanými výšivkami a drobnými korálikmi. Hostia pod galériou boli odetí oveľa všednejšie. Okolo pliec mali voľne prehodené bavlnené šatky, čo používali ako ochranu proti rozvírenému púštnemu piesku, a na bokoch sa im hompáľali zakrivené šable.

„Bušania.“

Nepriatelia priamo v srdci paláca. V sídle kráľa, ktorého sa trikrát pokúsili zabiť.

Čo to Daxovi napadlo?

Aj keď bušania až fanaticky lipli na starých tradíciách, prekvapivo sa vzopreli Bohu a odignorovali odveký zákon proti kráľovražde. Tento zákon bol pritom jediný, ktorý dračí kráľ nezrušil. Zakladal sa na dávnej legende o bohyni Iskari, čo sa pokúsila zabiť Starca, a trestal smrťou každého, kto sa odvážil vziať život dračiemu kráľovi alebo kráľovnej. To však znamenalo, že každý bušan, čo sa pokúsil o atentát na Ashinho otca, pri svojom konaní vedome spáchal samovraždu.

Ashu z myšlienok vytrhla Safire, keď zvolala jej meno.

„Áno?“ obrátila sa k nej.

„Hm?“ Safire sa pohľadom vpíjala do nádvoría, rátala, koľko je na ňom ľudí z buša, a odhadovala, ktorý z nich je najvyvíčenejší a kto pod šatami skrýva ďalšiu zbraň. Safire takto uvažovala vždy, keď vošla do miestnosti. Bol to jej pud sebazáchovy a fungoval vynikajúco.

„Práve si ma oslovila,“ poznamenala Asha.

„Nie, to som nebola ja.“

Asha nazrela do klenutého vchodu a temnej chodby za svojím chrbtom a potom si premerala vojakov, čo postávali pozdĺž stien ako nehybné rovné oštepky. Nikoho iného nevidela.

Kým sa Asha čudovala, zhromaždený dav nervózne stíchol a oslavy ustali. Hudba prestala hrať. Asha pochopila prečo, skôr ako sa obrátila späť k nádvoriu.

Všimli si príchod Iskari.

Nech už to mám za sebou.

Vyšla spod klenby na nádvorie.

Všetky oči uprené na ňu. Pod ich váhou si Asha uvedomila, ako rýchlo jej bije srdce. Niektorí na ňu vrhali pohľady ostré ako dýky, iní plné zúfalosti ako zvery zahnané do kúta. A ona ich smelo opätovala.

Všetci postupne sklopili zrak na zem a nemo sa rozostúpili, aby Asha prešla k otcovi, ktorý na ňu tmavými očami hľadel z druhého konca nádvorja.

Po boku mu stál mládenec odetý v zlate. Pripomínal zrkadlový odraz dračieho kráľa: mal zvlnené vlasy, láskavé hnedé oči a už dva razy zlomený krivý nos – vždy si ho zlomil vlastnou vinou.

Ten mladý muž bol Dax, Ashin starší brat.

Ale niečo tu nesedelo.

Po mesiaci v buši bol Dax ako vymenený. Zvyčajne bezstarostný mládenec mal v očiach vždy šibalský výraz, úsmevom dokázal roztopiť srdce každej dievčiny, a to aj keď jej ho venoval cez celú miestnosť, a nevyhýbal sa žiadnej bitke. Teraz pred ňou stál úplne iný chlapec. Vyčerpaný, chudý a... zdržanlivý.

Asha nechala Safire za sebou. Sesternica sa k dračiemu kráľovi už nesmela priblížiť. To dievča aj tak prežilo len zázrakom, keďže bola dcérou otrokyne bývalej dračej kráľovnej Lillian a kráľovninho syna Rayana. Safire dokonca smela žiť a vyrastať v rovnakom paláci, kde sa kedysi zrodil tento zakázaný vzťah. Zhovievavý kráľ dovolil Safire vkročiť na toto nádvorie, ale i jeho ušľachtilosť mala svoje hranice. Sesternica bude do smrti stáť mimo kruhu najbližšej rodiny.

Asha pristúpila k otcovi. Vrhla ustráchaný pohľad na Daxa, ale to už fanfáry oznamovali príchod štvorice Ashiných loveckých otrokov. Na ozdobenom striebornom podnose niesli dračiu hlavu. Žlté privreté oči mal bez života a z papule mu visel jazyk. Zo zúrivej beštie zostal len tieň.

V blízkosti dračej hlavy Ashu rozbolela zranená ruka. Zaškrípala zubami a pokúsila sa zahnať bolesť predstavou, že na podnose leží hlava Kozua. Vzápätí zatúžila utiecť z nádvorja a ihneď vyraziť na lov.

Vtom znovu začula svoje meno.

Obrátila sa, no keď sa rozhliadla po dave, každý jej uhýbal očami, akoby už len pohľad do jej tváre mohol privolať obávaný dračí oheň.

Napínala uši, ale neznámy na ňu už nezavolať.

Zdá sa mi to?

Na sekundu spanikárila. Čo ak bolo príliš neskoro na ošetrovanie popáleniny? Čo keď sa jej dračí jed dostal do srdca? Bolo by ponižujúce zomrieť na popáleninu od draka priamo pred otcom a celým dvorom!

Asha pokrútila hlavou. Nie, to je vylúčené. Popáleninu stihla ošetriť včas.

Možno si vyberajú daň tie príbehy. Otrávia ma rovnako, ako otrávilí matku.

No Asha dávala starostlivo pozor, či sa na nej neprejaví nejaké príznaky. A doteraz sa neobjavili.

Otec práve vychvaľoval Iskari a jej úlovok. Ako zvyčajne vo svojom prejave pripomenul, aké sú draky nebezpečné a zradné. Bývalí spojenci, čo sa počas vlády jeho matky obrátili proti vlastným jazdcom. Podobný príhovor predniesol po každom Ashinom úlovku. Práve preto ho Asha počúvala len na pol ucha a takmer vykričkla od bolesti, keď ju náhle chytil za popálenú ruku v rukavičke.

Pevne si pritiahol strhávajúcu sa Ashu pred seba a predviedol bušanom jej tvár.

„Vidíte, čo urobili mojej dcére? Toto sa stane každému, kto sa spolčí s drakmi.“ Odmĺčal sa; zjavne si spomenul na deň, keď mesto ľahlo popolom a Jarek dovliekol Ashino obhorené telo. „Moja dcéra je Iskari. Zasnúvajú život lovu drakov a nezastaví sa, kým ich všetkých nevyhubí. Až vtedy nájde pokoj.“

Usmial sa na ňu a ona sa márne snažila úsmev opätovať. Ruka v otcovom zovretí priamo pod jeho nosom ju páčila

ako oheň. Bola zradným dôkazom, že nahlas porozprávala starý príbeh.

Keď kráľ prepustil loveckých otrokov a opäť sa rozoznala hudba, Dax pristúpil k Ashi. Voňal ako mäťový čaj.

„Moja hrôzostrašná sestrička!“ Uškrnul sa a Asha si všimla hlboké vrásky v kútikoch jeho úst, ktoré tam pred mesiacom neboli. „Už si si všimla, koho som priviedol?“

Kývol na bušarov. Akoby ich mohol niekto prehliadnuť.

„Je pravda, že nie sú takí pôsobiví ako drak...“

Na sebe mal svoju obľúbenú tuniku s dlhými rukávami, čo sa končila tesne nad kolenami. Okolo goliera a pozdĺž gombíkov vpredu sa tiahla biela špirálovitá výšivka a vyvažovala lesklý zlatý hodváb.

Zlato pre chlapca so zlatom v srdci, pomyslela si Asha.

Pod týmto odevom sa Daxovi za normálnych okolností rysovalo svalnaté urastené telo so silnými plecami, ale teraz na ňom visel ako na vešiaku. Oči, ktoré mal zvyčajne žiarivé ako hviezdy, boli bezvýrazné a mŕtve ako kameň.

Zjavne sa na ňom podpísal stresujúci život v buši a hlavne dlhá spiatočná cesta cez púšť. Pohľad na chudého a vyčerpaného brata Ashi niekoho pripomenul, ale nedokázala si spomenúť koho.

„Nestihla si začiatok,“ poznamenal a uprel na ňu rovnako skúmavý pohľad ako ona naňho.

„Mala som prácu.“ *Skrývala som dôkazy svojej zrady.*

„Chceš sa zoznámiť s hosťami?“ opýtal sa Dax a vzal si pohár vína, čo mu ponúkal jeden z otrokov.

„Ani nie.“ Asha víno odmietla.

„Výborne, predstavím vás!“ potešil sa Dax.

Asha váhavo nasledovala brata davom, kým nezastal pred mladou ženou v krémových šatách z jemnej bavlny. Dievčinka si z tváre odhrnula šatku proti piesku a odhalila im čisté tma-

vé oči a hrdú elegantnú bradu. Ruku pevne zatínala v päst a na rukavici jej sedel jastrab biely ako ranná hmla v Prielome.

Bola to bušanka.

Asha inštinktívne cúvla, ale dievča si to nevšimlo. Plnú pozornosť venovalo Ashinej jazve.

„Toto je moja sestra,“ predstavil Dax Ashu. „Iskari.“

Keď prehovoril, pohladkal jastraba po bielom bruchu. Tí dvaja sa očividne poznali, lebo vták mu hlavou nežne štuchol do ruky.

„Asha, toto je Roa. Dcéra z Rodu piesne. Jej brat nemohol prísť, ale veľmi si želá stretnúť neslávne známou Iskari. Slúbil som mu, že nabudúce ťa vezmem so sebou.“

Dax žmurkol na sestru. Vedel, čo si o pozvaní myslí.

Asha nemala chuť niekedy vkročiť do buša. Bušania boli nezaujímaví, hlúpi a chudobní – aspoň to tvrdili ostatní. A čo bolo najhoršie, stále žili podľa starých zvykov. Práve preto nerozumela, prečo, preboha, ich Dax priviedol práve sem, do svetského hlavného mesta, ktoré neznášali.

Asha brata milovala, ale neoplýval diplomaciou. Do buša ho poslali len preto, aby zmizol z mesta, lebo sa v opitosti popobil s Jarekovým zástupcom, ktorý pri bitke spadol zo strechy a zlomil si chrbticu. Spor spôsobil obrovský škandál a zvýšené napätie medzi kráľom a jeho armádou.

No Dax priťahoval škandály ako magnet. Vždy vyhľadával bitky alebo prehrával v hazarde peniaze z kráľovskej truhlice. A okrem toho často flirtoval s dcérami otcových obľúbených úradníkov.

Dedič trónu jednoducho robil kráľovi hanbu, a tomu došla trepezlivosť. Poveril teda Daxa, aby si poradil s bušanmi, a Jarekovi prikázal, aby ho sprevádzal. Kráľ vedel, že jeho veliteľ ešte vždy zúri nad stratou svojho zástupcu, a tak postaví jeho syna do laty.

Roa si pritisla päť na srdce – zdravila Ashu ako pravá bušanka – ale nespustila pritom oči z jazvy.

„Iskari osobne!“ vydýchla medovým hlasom, ktorý súčasne pripomínal hrom. „Dax tvrdí, že dokážeš premôcť draka aj holými rukami.“

Asha by sa rozosmiala, keby ich nevyrušil príchod mladého muža. Keď na nich dopadol jeho tieň, zovrelo jej žalúdok.

Jarek.

To on vlastnoručne chytil a usmrtil troch neúspešných atentátnikov z buša. Práve on ukončil poslednú vzburu otrokov. To jemu sa má Asha prisľúbiť, len čo zmizne červený mesiac.

Ak sa jej dovedty nepodarí zabiť Kozua.

V prítomnosti veliteľa pripomínal Dax skôr malého chlapca. Jarek ho značne prevyšoval. Bol urastený a silný ako základy mocnej pevnosti, na širokej hrudi sa mu napínala hodvábná košeľa a zdôrazňovala jeho pevné svaly.

Asha pozrela na Rou a všimla si, že bušanka prižmúrila na veliteľa oči.

To nebola bežná reakcia. Jarek svojou dokonalou stavbou tela ženy väčšinou uchvátil a priťahoval. No Roa pôsobila skôr... akoby bola v strehu.

Kým si Jarek premeriaval dediča trónu a jeho novú kamarátku, objal Ashu okolo pása a pritisol si ju k sebe ako dýku či šablú. Jeho stisk bol taký silný, až ju to zaboľelo.

Jarek bol jedným z mála, čo sa jej odvážil dotknúť.

„Máš nových priateľov, Asha?“ Páchol kyslo ako alkohol.

Asha vedela, že sa nesmie odtiahnuť ani dať najavo, že jej spôsobuje bolesť.

„Dax mi práve predstavil...“

„My už sa poznáme.“ Jarekova pozornosť prešla na Ashu v kaftane a pohľadom ju hltal ako čašu vína. „Vidím, že si našla môj dar.“

Asha civela do priestoru medzi Daxom a Roou. Jej pohľad spočinul na otrokyni s obojkom, čo servírovala čaj pod galériou. Držala mosadznú kanvicu vysoko vo vzduchu a elegantným oblúkom plnila šálky zlatou spenenou tekutinou.

Jarek sa sklonil k Ashi. „Povedz mi, páči sa ti?“

Odpoveď, samozrejme, poznal.

Ashine šaty boli totiž v porovnaní s ostatnými elegantnými, no skromnými kaftanmi a tunikami na nádvorí doslova veľkolepé. A okrem toho aj kvalitné. Jareka pravdepodobne stáli celú vojenskú mesačnú mzdu, ale ten nad sumou určite len mávol rukou – po otcovi zdedil rozprávkové bohatstvo.

Kaftan mal sýtu atramentovú farbu a jemná látka splývala na Ashinom tele v mnohých vrstvách ako piesok. Stiahla si ho len širokou šerpou okolo pása. Hádala, že ho kúpil v Darmoore, najväčšom obchodnom prístave v kráľovstve. Bohužiaľ, také kaftany sa vyrábali pre krásne, žiadané dievčatá. Nie pre hrôzostrašné a zjazvené bojovníčky s drakmi.

Ashu najviac hneval hlboký výstrih a takmer priehľadný materiál. Vďaka nemu videl Jarek až priveľa. No keď odmietla jeho dar naposledy, dal za trest zbiť Safire. Preto si Asha tentoraz nové šaty poslušne obliekla.

„Vyzeráš ako bohyňa.“

Asha stuhla. Pod jeho pohľadom by sa najradšej prepadla do zeme alebo nepozorovane prebehla davom, rýchlo si obliekla brnenie, vyzbrojila sa sekerou a vydala na lov Kozua.

Namiesto toho zamrmlala: „Mal si ma vidieť pred chvíľou: bola som od hlavy až po päty od dračej krvi.“

Jareka tým neodradila. Pristúpil bližšie, ale dával si pozor, aby sa jej bratovi a jeho spoločníčke neotočil chrbtom. Veliteľ sa nikdy nestaval chrbtom k potenciálnej hrozbe.

„Zatancuj si so mnou.“

Asha sa opäť pozrela na otrokyňu s čajom. „Vieš predsa, že netancujem.“

„Všetko je raz prvýkrát.“ Jarek ju zovrel silnejšie, a tak ju jednoduchšie odtiahol od brata a jeho kamarátky.

„Počuj, ty jeden pieskožrút,“ Dax chytil Jareka za rukáv. „Nechce s tebou tancovať.“

Jarekovi sa hrozivo zablýskalo v očiach. Odstrčil Daxa. A vôbec sa pritom nemusel namáhať.

Dedič trónu sa zatackal a vrazil do bušanky, pričom ich oboch nechcene obliat vínom. Roa šokovane pootvorila pery, lebo po krémových plátenných šatách sa jej začala rýchlo šíriť červená škvrna.

„Ospravedlňte nás.“ Jarek sa uškrnul a odtiahol Ashu cez dav k hudobníkom. Asha sa obzrela a všimla si, že Roa na nich stále upiera prižmúrené oči.

„Nevidel som ťa celý mesiac,“ šepol jej Jarek do ucha. „Kúpil som ti trojnásobne predražené šaty. Najvyšší čas, aby si ma začala počúvať.“

Asha ho chcela znovu odmietnuť – tentoraz zreteľnejšie – no vtom sa opäť ozval ten hlas, čo volal jej meno. Nerozhliadla sa. Vedela, že by nikoho nenašla. A aj tak, kam by sa mala pozrieť? Mala pocit, akoby sa k nej ten hlas niesol zo sto rôznych strán súčasne.

Asha. Asha. Asha.

Pripomenulo jej to príbeh...

Rýchlo tu myšlienku vytesnila z hlavy, lebo Jarek ju viedol bližšie k hudbe. Schmatol ju, objal okolo pása a pritisol si ju k telu – tak, aby mohla cítiť jeho túžbu, tvrdú a nelútostnú.

Ashi sa zdvihol žalúdok a odvrátila tvár, hoci by nemala. Bolo nebezpečné dať pred veliteľom najavo slabosť, ale po desaťdňovom love v Prielome jej už nezostali sily na nejaké hry.

„Netancujem,“ zopakovala a rázne sa zaprela o čierny hodváb na Jarekovej hrudi, aby si od neho zachovala odstup.

„Nie neberiem ako odpoveď.“ Zovrel ju pevnejšie. Z očí mu dnes sršala až priveľká dravosť. Ako hladujúcej šelme.

Asha sa odvrátila a náhle zistila, že cez Jarekovo plece hľadí priamo do pehavej tváre jeho otroka. Skral stál s ostatnými hudobníkmi v polkruhu v strede nádvoría chrbtom k pokojnej vode vo veľkej nádrži.

Kým Jarek rozprával, Asha ako očarená sledovala mládenčove prsty, čo sa šikovne pohybovali po strunách ošúchanej hruškovitej lutny ako pavúky. Sústredil sa so zatvorenými očami, akoby sa ocitol niekde úplne inde, niekde ďaleko od tohto nádvoría.

Zrazu však vycítil jej pohľad a otvoril oči. Pri zistení, že sa naňho pozerá samotná Iskari, chvíľu tápal po strunách, no rýchlo sa spamätal a vzápätí fľochol po Ashinom spoločníkovi, čo ju držal v zajatí. Ten zasnený, neprítomný pohľad náhle zmizol a otrok sa temne zachmúril.

„Počúvaš ma vôbec?“ opýtal sa Jarek.

Jeho hlas doľahol k Ashi nejasne, ako z hroznej dialky.

Vtedy začula svoje meno poslednýkrát. Priletelo po vetre a ozývalo sa po celom nádvorí.

Teraz ho určite počuli všetci, pomyslela si Asha.

No keď sa rozhliadla, draksori tancovali, smiali sa a popíjali čaj, akoby boli hluchí.

Niečo tu nesedelo, Asha to cítila v kostiach. Nutne sa odtiaľto potrebovala dostať preč.

Vytrhla sa z Jarekovho objatia. Ten nečakal takúto reakciu, a tak mu vykĺzla jednoduchšie ako zvyčajne. Zatackala sa, vrazila pritom do tancujúceho páru a hudba s nepríjemným škripotom ustala.

Volanie jej bubnovalo v ušiach. Cítila ten rytmus v krvi, prehlušil všetko ostatné.

Asha, Asha, Asha.

Zmocnil sa jej závrat. Keď zdvihla pohľad, Jarekov otrok jej pozeral priamo do očí.

Odvráť sa, varovala ho v duchu. Náhle sa jej zdalo, že na ňu zhora padá obloha farby zapadajúceho slnka a zdola sa dvíha dlažba. Zatvorila oči, aby sa svet prestal točiť, zakolísala sa... a spadla.

Otrok ju zachytil, kým dopadla na zem.

Všetko sa okolo nej krútilo. Asha sa pritisla lícom k jeho hrudi, aby to prestalo.

Toto je trest za to, že nahlas rozprávaš staré príbehy.

Spomenula si na matku, ktorú stáli dávne legendy život. No keď sa jej nemilosrdne zatemnilo pred zrakom, Asha nemyslela na matkinu smrť. Rozpamätala sa na jej náručie a na pocit, keď v ňom spočívala.

Cítila sa rovnako ako teraz.

„Držím ťa,“ začula hlas pri uchu. „Si v poriadku.“

A posledné, čo vnímala, kým stratila vedomie, bol pravidelný tlkot otrokovho srdca.

Zlom

Pred veľkým Zlomom rozprávači uchovávali príbehy. Títo posvätní poviedkari nahlas rozprávali všetky dávne legendy: uctievané príbehy o Starcovi, jeho Prvodrakovi a hrdinoch Namsaroch. Rozprávači si ich odovzdávali z otca na syna, putovali medzi mestami a pred davmi priadli vlákna slov výmenou za mincu, nocľah či jedlo. Vtedy bolo ctou hosťiť rozprávačov pod svojou strechou čerstvým teplým chlebom, lebo každý rozprávač sa považoval za svätého muža s posvätnou úlohou.

Po úteku drakov všetci rozprávači postupne ochoreli a zomreli. Staré príbehy sa zmenili na jed, poviedkarom postupne rozožrali telo. Postavili sa im rovnako ako draky svojim bývalým jazdcom.

Rozprávači však neprestávali šíriť príbehy a umierať. Čím viac ich ochorelo, tým väčší strach sa usadil v srdci každého draksora. Tentoraz nezaútočili na nepriateľských susedov, ale zabarikádovali sa v bezpečí svojich domovov. Báli sa totiž, čo by sa s nimi stalo, keby im k ušiam doľahli slová dávnych legiend. Desili sa, aký mor na nich zosiela Starrec tentoraz.

A práve vtedy sa vlády ujala dračia kráľovná.

Zriekla sa Starca, ktorý ich zradil. Staré príbehy vyhlásila za nezákonné a všetkých rozprávačov varovala, že ak budú pokračovať v ich šírení, dá ich uväzniť. Keď tým rozprávačov neumlčala a postavila sa proti nej dokonca aj najvyššia kňazka, ktorá poviedkarom radila pokračovať v rozprávaní a nedbať na zákon, dračia kráľovná sa rozhodla ochrániť svoj ľud pred zlom Starca sama.

Urobila tri veci.

Po prvé, zbavila najvyššiu kňazku moci.

Po druhé, sprísnila zákon. Postavila sa na verejné námestie a sama oznámila celému Firgaardu, že rozprávanie dávnych legiend sa stane ťažkým zločinom, ktorý sa bude trestať smrťou.

A čo urobila ako tretie?

Zaviedla novú posvätnú tradíciu: lov drakov.

Piata kapitola

Ashu zahalil dym, nalepil sa jej na vlasy a štipal ju v očiach. Dýchala tlmene a rytmicky, ako keď sa strieda príliv a odliv v prístave Darmoor. V ústach cítila horkú pachuť popola.

Ležala v tme, rukou sa dotýkala studenej popukanej steny. Bola z kameňa. Rovnako ako zem pod jej nohami.

Som mŕtva, pomyslela si.

Zabil ju dračí oheň alebo príbehy?

Asha verila, že je imúnna voči ich jedu. Odkedy prvý raz vylákala draka príbehom, posadnuto pozorovala svoje telo, či nezbadá prvé príznaky škody: rýchlu stratu hmotnosti, neprirodené vyčerpanie, chvenie tela... Ale za celý ten čas, čo príbehy rozprávala, netrpela nijakým zo symptómov. Rozprávanie dávnych legiend na ňu jednoducho neoplývalo ako na matku a ostatných rozprávačov.

Ale možno to bolo tým, že Asha aj staré príbehy boli vytvorené z rovnakého materiálu a ich ničivý účinok sa vzájomne neutralizoval.

A možno len nebola dosť pozorná a príbehy ju celý ten čas v skutočnosti zabíjali, aj keď pomaly.

Ak som zomrela, nikdy neprinesiem otcovi Kozuovu hlavu.

Ak som zomrela, nemusím sa vydať za Jareka.

Boli to horkosladké myšlienky.

Asha nasledovala dym a popol. Čím hlbšie zachádzala do jaskyne, tým povedomejšia jej bola. Niežeby sa v nej niekedy ocitla. Skôr mala pocit, akoby o tomto mieste snívala celý život.

Po rokoch potláčania príbehov sa jej tu všetky vynorili z pamäti. Vyšli až na povrch, bzučali ako živé, šepkali o Prvodrakovi, svätých Namsaroch, ba dokonca aj o samotnom Starcovi. Musela zatínať zuby, aby jej samovoľne nevyhĺkli z úst.

Podišla až k tieňu muža, čo sa krčil pri malom praskajúcom ohníku. Keď vstal, svetlo z ohňa mu ožiarilo tvár s očami čiernymi ako ónyx, holou hlavou a so sivou bradou, čo mu splývala až k hrudi. Telo mu zahaľovalo biele rúcho a na chrbte mu spočívala kapucňa.

Pohľad na muža Ashi vyrazil dych.

Poznala ho. Jeho obraz zdobil steny miestnosti, kam po správnosti nikdy nemala vstúpiť. Ako dieťa počúvala jeho meno len v tme a vždy ho šepkal matkin hlas.

„Elorma,“ preniesla chrapľavo.

Stál pred ňou Prvý Namsara. Muž, čo z púšte priniesol posvätný plameň a založil Firgaard. Posol Starca – Boha, čo ich zradil.

„Čakám tu na teba,“ privítal Ashu zamatovým hlasom, ktorý sa odrazil od jaskynných stien. „Pristúp bližšie.“

Asha sa neodvážila.

Medzi nimi horel oheň. Asha vystrela ruku pred seba, aby si ochránila tvár pred pálavou, čo z neho sálala. Elorma sa na ňu usmial. Uviedol ju do rozpakov – takto sa usmieva len otrok chystajúci vzburu.

„Ako chceš,“ prehodil a strčil ruky medzi dobiela rozžeravené plamene.

Asha zalapala po dychu. Bola si istá, že oheň mu zožerie kožu až na kosť. No keď ich vytiahol, nemal na nich ani ranu. Držal v nich dve lesklé čierne čepele zahnuté ako polmesiac. Oheň poslednýkrát zatancoval na ich ostrí a potom zhasol.

„Posvätené kosáky od Starca.“ Podal ich Ashi. „Vezmi si ich.“

Asha mužovi nedôverovala a odmietala prijať Starcov dar. Ruky držala neochvejne spustené po bokoch.

„Už teraz mám viac zbraní, ako potrebujem.“

„Aha,“ prehodil muž. „Ale tieto kosáky boli vyrobené priamo pre teba, Asha. Sadnú ti do dlaní ako žiadne iné zbrane. Vo všetkom sa podriadia tvojej vôli a nepriateľov budú zotínať rýchlejšie ako akákoľvek sekera.“

Odkiaľ vie o mojej sekere?

No ak pozná jej meno, prečo by nevedel o jej obľúbenej zbrani?

„Len čo si ich raz vezmeš do rúk, už nikdy nezatúžiš po iných zbraniach.“

Asha si predstavila, ako uspokojujúco by sa tými kosákmi bojovalo proti drakom – mali rýchle, ostré, smrteľné čepele. Pokrútila hlavou. Už aj bez nich dostatočne zhršila, keď nahlas rozprávala príbehy – no vziať si dar od Starca? To by bol neporovnateľne horší prečin. Vedela si predstaviť, ako by sa otec zľakol, keby sa o tom niekedy dozvedel.

Cúvla.

„Nehovoria ti náhodou Iskari?“ opýtal sa Elorma. „Ten titul sa k tebe podľa mňa vôbec nehodí. Iskari bola odvážna a neľútostná. Ty sa bojíš a cúvaš.“

Asha ho nahnevane prebodla pohľadom. V žiare ohňa vyzeral ako Boh. Pokožka sa mu belela vnútorným svetlom a oči mal prastaré. Vševediace.

Opäť sklopila pohľad na kosáky.